

РЕШЕНИЕ

№ 4896

гр. София, 16.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13
състав**, в публично заседание на 04.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **3488** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 268 от ДОПК, във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Постъпила е жалба от АД Р.,ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес [населено място], [улица] ,представявано от изп.директор Ж. З. срещу Решение № ПИ-43 от 07.03.2013г. на Директора на ТД на НАП -С., с което е оставена без разглеждане поради липса на правен интерес жалба вх. № 53-04-234 от 04.03.2013г. подадена срещу разпореждане № 225/2010/000034/06,02,2013год за разпределение на суми,издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С.. Релевирани са доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като се претендира отмяната му.Претендира разноси. Ответната страна – Директора на ТД на НАП С., чрез упълномощения си процесуален представител – юрк.С., счита, че атакуваният административен акт е законосъобразен, а подадената срещу него жалба е неоснователна.Претендира юрисконсултско възнаграждение. След като съобрази становищата на страните, събраните по делото доказателства и след служебна проверка за законосъобразността на обжалвания административен акт и на осн. § 2 от ДР на ДОПК, във вр. с чл. 168 от АПК, настоящият състав на съда приема за установено следното: С

постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ 10-24-18-37/10,08,2010год,издадено от публичен изпълнител С. В. при ТД на НАП – С. във връзка със събиране на публични вземания по РА№[ЕИК]/10,07,2008г на Р. АД е наложен запор върху налични суми по банкова сметка ,находяща се в ТБ П. АД,открита от депозитар С. Д. Г.,като не са ангажирани данни това постановление да

е връчено на жалбоподателя, нито да е оспорено пред съда. До Банка П. АД е изпратено и запорно съобщение, получено на 13,08,2010год. Във връзка с висящо гражданско производство между С. Д. Г. срещу Банка П. Б. АД по гр.д.№ 2756/2006год по описа на СГС, банката е отказала да изпълни запорното съобщение. На 07,01,2013год с определение № 1 по търг.дело № 49/2012год ВКС I отд на ТК не е допуснал до касационно обжалване решението на САС по в.гр.д.№612/2010год, с което исковете на С. Д. Г. срещу Банка П. Б. АД са отхвърлени. Ето защо и на 18,01,2013год публичен изпълнител при ТД на НАП-С./стр.33/ изпраща писмо до Банка П. Б. АД с изх.№ 2252/2010/000032, с което сочи, че са отпаднали причините за неизпълнението на разпореждане № 2252/2010/0003/26,08,2010год по чл.228 от ДОПК, поради което и наличните по сметката на С. Д. Г. суми следва да бъдат преведени по сметката за принудително събиране на вземания на ТД на НАП-С..С разпореждане № 2252/2010/000034/06,02,2013год/стр.13/ публичен изпълнител при ТД на НАП-С. разпорежда разпределение на постъпилите от извършените действия по принудително изпълнение срещу Р. АД сума в размер на 1731446,68лв, съставляваща главница по РА№ [ЕГН]/10,07,2008год , да бъде разпределена по сметката на ТД на НАП-С..Разпореждането е връчено на Р. АД на дата 25,02,2013год/стр.30. На 04,03,2013год/стр.8/ Р. подава жалба срещу това разпореждане с вх.№ 53-04-234.С решение № ПИ-43/07,03,2013год на директора на ТД на НАП-С. е оставена без разглеждане поради липса на правен интерес жалба вх. № 53-04-234 от 04.03.2013г., подадена срещу разпореждане № 225/2010/ 000034/06,02,2013год за разпределение на суми, издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С..Прието е ,че разпоредбата на чл.219 от ДОПК и по специално чл.219 ал.2 от ДОПК не предвижда възможност за обжалване на Разпореждането за разпределение на суми от страна на длъжника. Решението е връчено на 20,03,2013год/стр.4/ и е оспорено пред съда с жалба вх.№ 53-04-234/25,03,2013год, поради което е и допустима. При така установената фактическа обстановка, съдът приема следното: Жалбата е подадена в срока по чл. 197 ДОПК, от надлежна страна, чийто законни интереси са били засегнати от издадения от органа индивидуален административен акт, което я прави процесуално допустима. Разгледана по същество същата се явява основателна по следните съображения: В атакуваното разпореждане е посочено, че същото се издава на основание чл.169, чл.219 във вр. Чл.240 ал.2 от ДОПК. Посочените нормативни разпоредби се отнасят до последователността на събирането на публичните вземания, до конкуренцията между публични вземания и до възстановяването на суми на длъжника в следствие на извършено разпределение на суми по принудителното събиране. Съгласно ал. 2 на чл.219 от ДОПК ,на която се е позовал решаващия административен орган при спор между публични вискатели въпросът се решава от министъра на финансите или от оправомощено от него лице, чието решение не подлежи на обжалване. От приета по делото административна преписка не се установява да е налице спор между публични вискатели, нито пък да е налице конкуренция между публични вземания. От доказателствата по делото и най вече представеното решение № 3683/30,05,2013г на АССГ по адм. дело № 4023/2012год, се установява ,че на жалбоподателя са установени задължения за довносяне на ДДС и лихви по РА№ [ЕГН]/10,07,2008год, който е отменен с постановеното решение по адм. Дело № 4023/2012год на АССГ. Ето защо и като е приел, че правния интерес на жалбоподателя се изключва от разпоредбата на чл.219 ал.2 от ДОПК решаващия административен орган е допуснал нарушение на

закона-в случая както бе посочено не е наличие конкуренция между публични вземания от различен вид/чл.162 от ДОПК/,за да се разрешава този спор от министъра на финансите.Всъщност въпросът за правния интерес произтича от разпоредбата на чл.226 във вр. чл.266 от ДОПК доколкото кодекса не изключва определени действия на публичния изпълнител, обективирани в постановления и разпореждания от обжалване по реда на ДОПК.Всяко засягане на имуществената сфера на длъжника в рамките на производството,а събирането на суми по принудителен ред обективно води до намеса в нея, обуславя наличието на правен интерес от обжалване действията на публичния изпълнител.Нещо повече,самият публичен изпълнител се е позовал в разпореждането си на нормата на чл.240 ал.2 от ДОПК във второто изречение на която се сочи,че след покриване на разноските, главницата и лихвите на публичното задължение разликата се връща на длъжника.Самият факт ,че е възможно връщането на суми на длъжника след извършено разпределение определя и неговия правен интерес от оспорването на действията на публичния изпълнител-всъщност като всяка човешка дейност и тази по принудително събиране на вземания е възможно да бъде съпътствана с грешки,които да влияят по негативен начин върху имуществото на длъжника-ето защо и същия има правен интерес от оспорването.Именно поради тази причина разпоредбата на чл.255 от ДОПК постановява уведомяване на длъжника при извършено разпределение,с оглед обезпечаване на правото му на защита в процеса.Като е приел,че Р. АД няма правен интерес от оспорването на разпореждането на публичния изпълнител за разпределение на суми на основание чл.219 ал.2 от ДОПК Директора на ТД на НАП-С. е допуснал нарушение на закона,поради което и акта му,с който жалбата е оставена без разглеждане следва да се отмени,а преписката да се върне за произнасяне на решаващия административен орган.При новото произнасяне по съществото на подадената жалба Директора на ТД на НАП-С. следва да съобрази дали изпълнителното основание продължава да съществува като акт,установяващ публично вземане с оглед представеното по делото решение № 3683/30,05,2013год на АССГ по адм. дело № 4023/2012год,както и дали не са налице други основания за спиране и прекратяване на изпълнителното производство,да прецени възможността ,предоставена на длъжника по реда на чл.214 от ДОПК,както и спазени ли са разпоредбите на чл.240 ал.2 и чл.255 от ДОПК с оглед установяване коректно на всички задължения на жалбоподателя и съответното им погасяване .

При направено искане за това жалбоподателят има право на сторените разноси,които се установиха в размер на 50лв-внесена ДТ за производството.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, от АПК, Административен съд – София – град, I отделение, XIII състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-43 от 07.03.2013г. на Директора на ТД на НАП -С., с което е оставена без разглеждане поради липса на правен интерес жалба вх. № 53-04-234 от 04.03.2013г. подадена от Р. АД срещу разпореждане № 225/2010/000034/06,02,2013год за разпределение на суми,издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С., като незаконосъобразно.

ВРЪЩА административната преписка на Директора на ТД на НАП -С., за произнасяне по същество на жалбата на Р. АД съгласно дадените в настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТД на НАП -С., да заплати на АД Р.,ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес [населено място], [улица] ,представявано от изп.директор Ж. З. сумата от 50лв,разноски за производството.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: